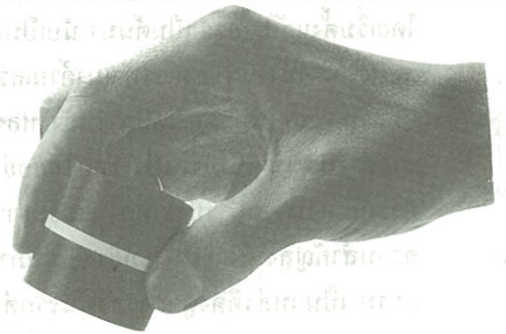
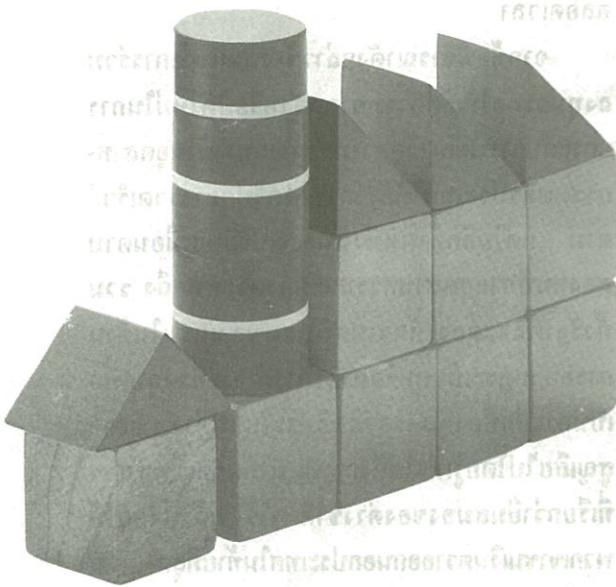

“ปัญหาอุปสรรค กับ ก้าวใหม่ ของ อุตสาหกรรมที่จะต้องเดิน ในทศวรรษ...”

* สุนันท์ ปุณณะหิตานนท์

ในระหว่างที่ผ่านมาจนถึงขณะนี้ มีผู้วิจารณ์ทั้งในด้านสนับสนุนและคัดค้านนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ที่มุ่งเน้นในการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างต่อเนื่อง โดยฝ่ายสนับสนุนก็ยกข้ออ้างในเรื่องการสร้างความสำเร็จเติบโตให้กับประเทศ ฝ่ายคัดค้านก็ยกเรื่องผลกระทบที่มีต่อเศรษฐกิจในด้านอื่น ๆ ซึ่งรวมไปถึงคุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะคัดค้านหรือสนับสนุน รัฐบาลในยุคที่ผ่านมาก็ได้ดำเนินมาตรการทั้งทางการเงินและการคลังเพื่อผลักดันให้มีการพัฒนาอุตสาหกรรมมากกว่า 30 ปีแล้ว ผู้เขียนจึงใคร่ขอเสนอบทความนี้ในแนวการสะท้อนภาพที่เกิดขึ้นโดยรวมอันเป็นผลมาจากการส่งเสริมอุตสาหกรรมโดยใช้ให้เห็นข้อเท็จจริงและข้อมูลทั้งในด้านบวกและด้านลบ รวมทั้งการเสนอแนวทางที่ทั้งภาครัฐบาลและเอกชนควรนำไปพิจารณา ดำเนินการต่อไปเพื่อให้เป็นประโยชน์ต่อคนส่วนใหญ่ของประเทศมากขึ้นในอนาคต

* รองผู้อำนวยการศูนย์ธุรกิจวิทยบริการ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ : M.B.A. (International Business) สถาบัน
บัณฑิตบริหารธุรกิจ ศศินทร์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลดีและผลเสียของการพัฒนาอุตสาหกรรม

ในอดีตจนถึงปัจจุบัน

ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 รัฐบาลมีความมุ่งหมาย ให้เอกชนลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมเนื่องจาก ต้องการลดปัญหาการนำเข้าสินค้าอันนำมาซึ่งการ ขาดดุลการค้าและดุลชำระเงินเป็นจำนวนมาก การ ส่งเสริมอุตสาหกรรมในช่วงเวลาดังกล่าวจึงเป็น การให้สิทธิพิเศษเพื่อให้นักธุรกิจลงทุนผลิตสินค้า เพื่อทดแทนการนำเข้าสินค้าจากต่างประเทศ อุตสาหกรรมในระยะนั้นจึงเป็นการผลิตสินค้าขึ้นปรรวม ไปถึงสินค้าอุปโภคบริโภคบางอย่างซึ่งใช้เทคโนโลยีแบบง่าย ๆ และโดยส่วนใหญ่ก็ยังคงพึ่ง วัตถุดิบนำเข้าจากต่างประเทศอยู่ การพัฒนาเศรษฐกิจ ในระยะต่อมาก็ยังคงพยายามที่จะให้ความคุ้มครอง อุตสาหกรรมในประเทศเพื่อให้ผู้ผลิตในประเทศมีความ ได้เปรียบสินค้าที่นำเข้าจากต่างประเทศอยู่ จนในระยะหลังนี้เพิ่งได้พบว่า การให้ความคุ้มครอง ดังกล่าวทำให้อุตสาหกรรมหลายประเภทมีการพัฒนา ตัวเองน้อยมาก นอกจากนั้นแล้ว แทนที่ปัญหาการ ขาดดุลการค้าจะลดน้อยลงกลับกลายเป็นปัญหาที่ หนักมากขึ้นเนื่องจากการลงทุนในอุตสาหกรรม ทำให้ต้องนำเข้าเครื่องจักร อุปกรณ์ ตลอดจนวัตถุดิบ จากต่างประเทศมากขึ้น ดังนั้นในการพัฒนาระยะ ต่อมาจึงได้มีการกำหนดมาตรการภาษีและ การให้ สิทธิพิเศษแก่นักลงทุนจากต่างชาติที่จะนำเงินมา ลงทุนเพื่อผลิตสินค้าอุตสาหกรรมส่งออกไปขาย ยังต่างประเทศ ทั้งนี้โดยมุ่งหมายที่จะให้ภาคอุตสาหกรรมเป็นต้นน้ำรายได้เงินตราต่างประเทศเข้า ประเทศจำนวนมาก ซึ่งปรากฏว่ามาตรการส่งเสริม ของรัฐบาลทั้งในด้านการให้สิทธิพิเศษต่าง ๆ ตลอดจน การขยายตลาดต่างประเทศซึ่งรัฐบาลมีส่วน สำคัญในการช่วยหาตลาดส่งออกให้นั้น ทำให้ประเทศสามารถส่งสินค้าอุตสาหกรรมไปขายยังตลาด

ต่างประเทศสูงขึ้นทุกปีโดยเฉพาะตั้งแต่ปี 2530-2534 นั้น มูลค่าสินค้าอุตสาหกรรมส่งออกของไทยเพิ่มขึ้นจนมีส่วนต่อสินค้าส่งออกรวมทั้ง ประเทศสูงถึงร้อยละ 75.9 (ตารางที่ 1) หรือคิด เป็นอัตราการขยายตัวของสินค้าอุตสาหกรรมส่งออก สูงถึงร้อยละ 58.4 ต่อปี (อัตราเฉลี่ย) อย่างไรก็ตามแม้ว่าอุตสาหกรรมจะเป็นตัวทำให้มีรายได้ เข้าประเทศมากขึ้นทุกปี แต่เมื่อพิจารณาในด้านการ ผลิตสินค้าอุตสาหกรรมยังคงอาศัยวัตถุดิบและ สินค้าทุนที่ต้องนำเข้าจากต่างประเทศจะพบว่าเรายังต้องเสียเงินตราต่างประเทศเพื่อการนำเข้าสินค้า อุตสาหกรรมเป็นจำนวนเงินที่สูงมากยิ่งกว่ารายได้ ที่เกิดจากการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรม

ดังจะเห็นว่าตั้งแต่ปี 2530-2534 สินค้าอุตสาหกรรม (โดยเฉพาะวัตถุดิบทุกประเภทและสินค้า ประเภททุน) ที่ต้องนำเข้านั้นมีมูลค่าสูงขึ้นมากจน มีส่วนต่อสินค้านำเข้าทุกประเภทรวมกันเท่ากับ ร้อยละ 84.8 (ตารางที่ 2) หรือคิดเป็นอัตราการขยาย ตัวของการนำเข้าสูงถึง (เฉลี่ย) ร้อยละ 58.0 ต่อปี และสิ่งที่สำคัญคือทำให้มีการนำสินค้าอุตสาหกรรม เข้ามามากกว่ามูลค่าสินค้าอุตสาหกรรมส่งออกถึง 291,610 ล้านบาทในปี 2534 (เทียบกับ 101,778 ล้านบาทในปี 2530) ซึ่งหมายความว่าแม้จะเพิ่ม การผลิตและการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมมาก เพียงใดแต่เราก็ยังต้องนำเข้าสินค้าอุตสาหกรรม มากขึ้นยิ่งกว่า ดังนั้นการที่มีผู้กล่าวรวม ๆ ว่าการพัฒนาอุตสาหกรรมทำให้ประเทศมีรายได้เพิ่มขึ้น จึงไม่เป็นการถูกต้องนัก ทางที่สมควรจะได้พิจารณา แยกแยะประเภทอุตสาหกรรมลงไปให้ละเอียดว่า อุตสาหกรรมใดที่ทำให้ได้เงินตราต่างประเทศมากขึ้นจริง และอุตสาหกรรมใดที่ส่งเสริมแล้วยังทำให้ มีการสั่งซื้อวัตถุดิบ ชิ้นส่วนอุปกรณ์ต่าง ๆ จาก ต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น หรืออุตสาหกรรมใดที่สามารถใช้วัตถุดิบหรือวัสดุต่าง ๆ ในประเทศได้

แต่ยังไม่ได้รับการส่งเสริมตลอดจนการส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ร่วมทุนกับต่างชาติ มีมาตรการและเงื่อนไขอย่างไร จึงเมื่อส่งเสริมแล้วเป็นประโยชน์แก่ต่างชาติมากกว่าที่จะตกแก่ผลประโยชน์ของคนไทย ทั้งนี้เพื่อที่รัฐจะได้พิจารณากำหนดหรือเปลี่ยนแปลงมาตรการต่าง ๆ ให้เหมาะสมกว่าที่ได้กระทำไปแล้ว

การที่เราขาดดุลการค้ามากขึ้นทั้ง ๆ ที่ได้พยายามส่งเสริมการส่งออกอย่างต่อเนื่องมาเป็นเวลานานเป็นภาพสะท้อนให้เห็นว่า การลงทุนที่ผ่านมายังไม่สามารถทำให้เราพึ่งตนเองได้ ซึ่งหากพิจารณาถึงสาเหตุของปัญหา ก็เป็นไปได้ว่าอาจเป็นเพราะมีการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมที่ไม่เหมาะสมเนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมที่จำเป็นต้องใช้สินค้าประเภททุน รวมทั้งวัสดุ ชิ้นส่วนต่าง ๆ จากนอกประเทศประการหนึ่งหรือเป็นเพราะเราไม่สามารถขยายตลาดต่างประเทศได้มากเนื่องจากมีการกีดกันทางการค้าสูงในตลาดโลกอีกประการหนึ่ง แม้ว่าในทางปฏิบัตินั้นทั้งภาครัฐและเอกชนมีขีดความสามารถในเรื่องตลาดต่างประเทศค่อนข้างสูง ซึ่งทำให้เราสามารถเจาะตลาดในหลายประเทศได้ ดีกว่าในอดีตเป็นอันมากก็ตาม

ผู้เขียนใคร่ขอชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่ปัญหาของการพัฒนาอุตสาหกรรมในประเทศและจะเป็นปัญหาที่สำคัญมากยิ่งขึ้นในอนาคต ซึ่งควรถือเป็นเรื่องที่จะต้องพิจารณาทบทวนการแก้ไขอย่างจริงจังดังต่อไปนี้

1. การขาดแคลนวัตถุดิบบางประเภทและการพึ่งพาการนำเข้าสินค้าทุนจากต่างประเทศ ปัญหาที่สืบเนื่องมาจากทรัพยากรบางประเภทในประเทศมีจำนวนจำกัดหรือหาได้ยาก อุตสาหกรรมหลายประเภทที่เกี่ยวกับการใช้แร่ธาตุ ป่าไม้ รวมถึงน้ำมัน และผลิตภัณฑ์จากน้ำมัน ได้แก่ อุตสาหกรรมรถยนต์ เหล็ก โลหะ กระดาษ และปิโตรเคมี จะประสบ

ปัญหาการผลิตและการจำหน่ายมากขึ้น นอกจากนั้นอุตสาหกรรมบางอย่าง เช่น อุตสาหกรรมรถยนต์ แม้จะยังจำหน่ายในประเทศได้เพราะมีความต้องการสูงทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด แต่ผู้บริโภคจะต้องแบกรับภาระราคาสินค้าที่สูงขึ้นอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

2. การพึ่งเงินลงทุนจากต่างประเทศอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน นับตั้งแต่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมมาประมาณ 30 ปี จนถึงปัจจุบันประเทศไทยยังจำเป็นต้องอาศัยเงินทุนจากต่างประเทศทั้งในรูปการนำนักลงทุนต่างชาติเข้ามาร่วมลงทุนกับคนไทย การลงทุนของต่างชาติโดยตรงในตลาดหลักทรัพย์ (ไม่นับถึงการซื้อหุ้นเพื่อเก็งกำไร) และการกู้ยืมจากต่างประเทศทั้งโดยธนาคารพาณิชย์ โดยสถาบันการเงินต่าง ๆ และการกู้ยืมโดยตรงของเอกชนและรัฐบาลจากต่างประเทศ และนับวันปริมาณการกู้ยืมและความต้องการลงทุนร่วมจากต่างชาติของเอกชนไทยจะมีมากขึ้น ซึ่งถ้ามองย้อนหลังไปจะพบว่า การส่งเสริมสนับสนุนอุตสาหกรรมทุกวิถีทางที่ผ่านมาของรัฐ น่าจะมีผลทำให้อุตสาหกรรมของไทยมีการสะสมทุนเพื่อการลงทุนในระยะปัจจุบันได้อย่างเพียงพอที่จะสามารถลดการพึ่งพาเงินกู้จากต่างประเทศลงไปได้มากกว่าที่ปรากฏจริงในขณะนี้

ข้อมูลที่น่าสนใจที่ชี้ให้เห็นถึงการลงทุนในระยะที่ผ่านมา ได้แก่ดัชนีการลงทุนภาคเอกชนชี้ให้เห็นว่ามีการลงทุนเพิ่มในอัตราที่สูงมากโดยเฉพาะในช่วงปี 2530-2534 (ตารางที่ 3) ซึ่งการลงทุนที่สูงขึ้นดังกล่าวก็สะท้อนถึงการใช้เงินกู้ยืมจากสถาบันการเงินภายในประเทศ และจากการนำเงินเข้าประเทศ (ในรูปการถือหุ้น) รวมไปถึงการต้องสั่งซื้อสินค้าทุนจากต่างประเทศที่เพิ่มขึ้นมากด้วย นอกจากนั้นเมื่อพิจารณาถึงการออมเงินเมื่อเทียบกับความต้องการใช้เงินของประเทศโดยรวมแล้ว (Gross

ตารางที่ 1

โครงสร้างสินค้าส่งออก ปี 2530-2534

หน่วย: ล้านบาท

	2530		2531		2532		2533		2534 ^{1/}	
	มูลค่าส่งออก สัดส่วน		มูลค่าส่งออก สัดส่วน		มูลค่าส่งออก สัดส่วน		มูลค่าส่งออก สัดส่วน		มูลค่าส่งออก สัดส่วน	
เกษตรกรรม	83,259	27.8	106,432	26.4	118,508	23.0	100,002	16.9	109,310	15.1
ประมง	18,163	6.1	20,826	5.2	28,538	5.5	32,507	5.5	44,720	6.2
ป่าไม้	819	0.3	813	0.2	703	0.1	753	0.1	1,060	0.1
เหมืองแร่	5,851	1.9	7,631	1.9	8,018	1.6	7,438	1.3	7,970	1.1
อุตสาหกรรม	188,031	62.7	263,737	65.3	354,154	68.6	440,395	74.7	549,610	75.9
อื่นๆ	3,730	1.2	4,131	1.0	6,394	1.2	8,717	1.5	11,930	1.6
รวม	299,853	100.0	403,570	100.0	516,315	100.0	589,812	100.0	724,600	100.0

หมายเหตุ 1/ ประมาณการ

ที่มา - กรมศุลกากร

ตารางที่ 2

โครงสร้างสินค้านำเข้า ปี 2530-2534

หน่วย: ล้านบาท

	2530		2531		2532		2533		2534 ^{1/}	
	มูลค่านำเข้า สัดส่วน		มูลค่านำเข้า สัดส่วน		มูลค่านำเข้า สัดส่วน		มูลค่านำเข้า สัดส่วน		มูลค่านำเข้า สัดส่วน	
เกษตรกรรม	14,574	4.3	18,975	3.7	23,108	3.5	29,173	3.4	36,700	3.7
ประมง	6,758	2.0	14,212	2.8	18,337	2.8	19,961	2.4	26,780	2.7
ป่าไม้	3,654	1.1	5,285	1.0	10,691	1.6	13,821	1.6	16,860	1.7
เหมืองแร่	5,938	1.8	8,158	1.6	42,246	6.4	49,636	5.8	49,600	5.0
อุตสาหกรรม	280,809	86.6	446,029	86.9	543,707	82.0	722,659	84.7	841,220	84.8
อื่นๆ	14,067	4.2	20,455	4.0	24,590	3.7	17,732	2.1	20,840	2.1
รวม	334,800	100.0	513,114	100.0	662,679	100.0	852,982	100.0	992,000	100.0

หมายเหตุ 1/ ประมาณการ

ที่มา - กรมศุลกากร

National Savings หรือ GNS ต่อ Gross Domestic Investment หรือ GDI) ปรากฏว่า สัดส่วนของเงินออมของชาติเมื่อเทียบกับการลงทุนลดลงอีกด้วย (ตารางที่ 4) เนื่องจากเงินออมเติบโตไม่ทันกับความต้องการลงทุน ซึ่งกรณีการออมเติบโตไม่ทันการลงทุนนี้เกิดขึ้นมาตั้งแต่เริ่มมีแผนพัฒนาฉบับที่ 1 จนถึงขณะนี้นับได้เกือบสามสิบปีแล้ว แม้ว่าเราอาจมีความรู้สึกภาคภูมิใจที่เห็นเศรษฐกิจของประเทศเติบโตตลอดเวลาในอัตราค่อนข้างสูง อุตสาหกรรมจะเป็นภาคเศรษฐกิจที่มีการขยายตัวในอัตราสูงทุก ๆ ปีก็ตาม แต่โดยแท้จริงแล้วในท่ามกลางการเติบโตนั้นเรากลับไม่สามารถเก็บออมได้มาก เพราะการใช้จ่ายของอุตสาหกรรมมีปริมาณที่สูงด้วย อีกทั้งยังทำให้ต้นทุนราคาสินค้าอุปโภคบริโภคสูงขึ้น ซึ่งทำให้ประชาชนหรือเศรษฐกิจในภาคครัวเรือนมีค่าใช้จ่ายสูงขึ้นตามไปด้วย จำนวนเงินที่เหลือสำหรับเก็บออมจึงไม่อาจเพิ่มขึ้นได้มาก

3. สภาพการแข่งขันในตลาดโลกมีความรุนแรงและมีการสร้างเงื่อนไขทางการค้าเพื่อกีดกันสินค้าจากประเทศอื่น ๆ ไปทั่วทุกภูมิภาคของโลก ในปัจจุบันอุตสาหกรรมในประเทศไทยมีการพัฒนาไปถึงขั้นการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการผลิตสินค้าให้มีคุณภาพมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามโดยส่วนใหญ่แล้วสินค้าอุตสาหกรรมของไทยก็ยังคงเป็นสินค้าประเภท Intermediate products และสินค้าที่ใช้แรงงานที่มีฝีมือเป็นหลักซึ่งนับวันจะมีคู่แข่งทั้งใหม่และเก่าจากประเทศทุกมุมโลกเพิ่มขึ้น เช่นจากจีน เวียดนาม เม็กซิโก อินเดีย อินโดนีเซีย เป็นต้น นอกจากนั้นแล้ว เรายังกำลังประสบปัญหาการขาดแคลนแรงงานที่มีฝีมือและมีกำลังคนที่มีความรู้ในด้านเทคโนโลยีขั้นสูงไม่เพียงพอกับการที่จะพัฒนาอุตสาหกรรมไปถึงระดับการใช้เทคโนโลยีขั้นสูงได้

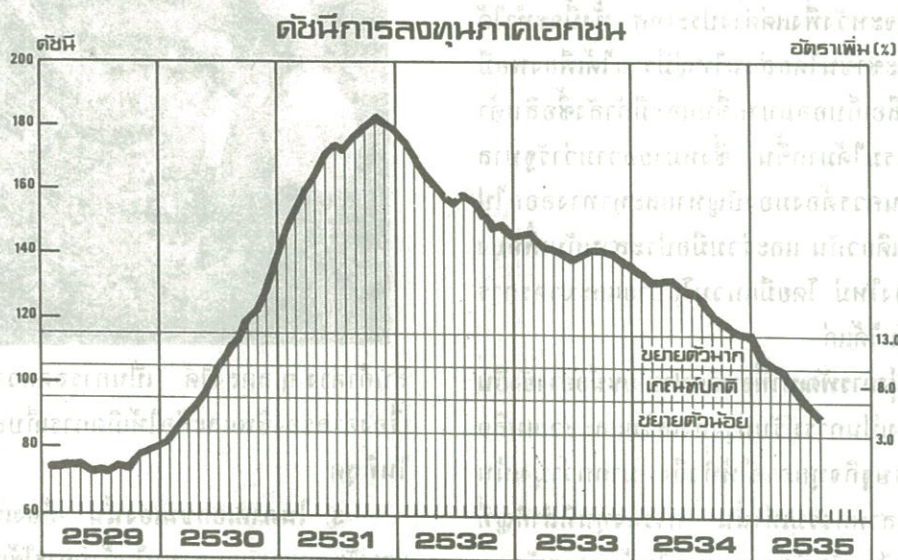
4. การผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในประเทศมีต้นทุนที่สูงขึ้น ในอดีตที่ผ่านมา การที่ต่างชาติ

พากันมาลงทุนในประเทศมีสาเหตุมาจากค่าแรงของคนไทยมีอัตราต่ำ แต่ในระยะหลังมานี้ นอกจากค่าแรงของคนงานทุกระดับจะสูงขึ้นแล้ว อุตสาหกรรมของไทยซึ่งร่วมลงทุนกับต่างชาติยังไม่ได้รับการถ่ายทอดเทคโนโลยีเพื่อให้สินค้าอุตสาหกรรมมีมูลค่าเพิ่มสูงและลดต้นทุนการผลิตในระยะยาวลงได้มากเท่าที่ควรจะเป็นดังนั้นในภาวะปัจจุบันการลงทุนของอุตสาหกรรมหรือการขยายอุตสาหกรรมให้เติบโตขึ้นจึงประสบกับปัญหาด้านทุนการผลิตที่สูงขึ้น อันจะทำให้เป็นข้อเสียเปรียบสินค้าอุตสาหกรรมในประเทศอื่น ๆ ทั้งในปัจจุบันและในอนาคต ปัญหาเรื่องต้นทุนการผลิตของอุตสาหกรรมนี้ ควรจะถือว่าเป็นเรื่องใหญ่ที่จะต้องมีการแก้ไข ซึ่งสาเหตุของต้นทุนการผลิตสูงมาจากปัจจัยหลายประการนับตั้งแต่เรื่องต้นทุนของเงินกู้ซึ่งต้องจ่ายอัตราดอกเบี้ยสูง (อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ในประเทศสูงถึงเฉลี่ยร้อยละ 15-18 ต่อปี) อัตราภาษีการค้าและภาษีเงินได้นิติบุคคล ค่าจ้างแรงงานซึ่งสูงขึ้นเพราะคนงานจำเป็นต้องเรียกร้องค่าแรงเนื่องจากค่าครองชีพสูงขึ้นตลอดเวลา ต้นทุนวัตถุดิบสูงโดยเฉพาะเมื่อต้องนำเข้าจากต่างประเทศ ตลอดจนถึงค่าขนส่งสินค้าและค่าการตลาดซึ่งนับวันเป็นค่าใช้จ่ายที่จำเป็นและมีราคาเพิ่มขึ้นมาก

ข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหา

นับถึงขณะนี้ เรายังจะย้อนหลังไปเริ่มต้นกันใหม่อีกไม่ได้แล้วเพราะอุตสาหกรรมของไทยก็ได้ถูกผลักดันให้เดินหน้ามาเป็นเวลาช้านาน สิ่งที่รัฐบาลและเอกชนจะต้องทำต่อไปคือ ทำอย่างไรจึงสามารถทำให้อุตสาหกรรมของประเทศสร้างรายได้ให้กับประเทศอย่างแท้จริง สามารถทำให้เกิดการสะสมทุนได้มากและรวดเร็วขึ้น และมีผลต่อการเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชนมากกว่าจะเป็นแรงกดดันให้ประชาชนมีรายจ่ายเพิ่มขึ้น ผู้เขียนใคร่ขอเสนอให้ทั้งฝ่ายรัฐบาลและเอกชนทบทวนนโยบาย

ตารางที่ 3

องค์ประกอบ : เมื่อหักสร้างได้รับอนุญาตในเขต

ปริมาณจำหน่ายสินค้า

ปริมาณจำหน่ายสินค้า

ส่วนราชการอุตสาหกรรมและก่อสร้างของธนาคารพาณิชย์

ปริมาณเงินลงทุนในหุ้นที่จดทะเบียน

ปริมาณเงินลงทุนในหุ้น (ราคาปี 2529)

Gross Investment and Savings at Current Prices

Line	1986		1987		1988		1989		1990 ^a	
	Millions of Baht	Growth Rates	Millions of Baht	Growth Rates	Millions of Baht	Growth Rates	Millions of Baht	Growth Rates	Millions of Baht	Growth Rates
1 Gross Domestic Investment (GDI) :	238,643	-2.2	299,790	25.6	434,546	45.0	559,707	28.8	753,952	34.7
2 Private business.....	155,087	4.5	218,868	41.1	329,614	50.6	457,891	38.9	597,328	30.5
3 Public sector.....	83,578	-9.1	77,482	-7.3	77,727	0.3	92,524	19.0	131,725	42.4
4 Change in stocks.....	-22	—	3,440	—	27,205	—	9,292	—	24,899	—
5 Financing (6-15+16).....	238,643	-2.2	299,790	25.6	434,546	45.0	559,707	28.8	753,952	34.7
6 Gross National Savings (GNS = 7+14).....	228,955	16.1	296,969	29.7	431,196	45.2	536,110	24.3	622,667	16.1
7 Net National Savings.....	135,524	17.1	193,754	43.0	312,684	61.4	392,360	25.5	461,672	17.7
8 Private sectors :	115,714	10.8	145,747	26.0	201,511	38.3	242,516	20.3	229,831	-5.2
9 Household.....	99,383	10.6	117,233	18.0	160,031	36.5	181,757	13.6	150,015	-17.5
10 Business.....	16,331	12.6	28,514	74.6	41,480	45.5	60,759	46.5	79,816	31.4
11 Public sectors :	19,810	75.4	48,007	142.3	111,173	131.6	149,844	34.8	231,841	54.7
12 Government.....	4,767	254.3	29,258	513.8	85,201	191.2	114,955	34.9	191,028	66.2
13 State enterprises.....	15,043	4.6	18,749	24.6	25,972	38.5	34,889	34.3	40,813	17.0
14 Depreciation allowance.....	93,431	14.7	103,215	10.5	118,512	14.8	143,750	21.3	160,995	12.0
15 Statistical discrepancies.....	-16,572	—	4,044	—	38,093	—	40,902	—	18,972	—
16 Foreign savings.....	-6,884	-117.0	6,865	199.7	41,443	503.7	64,499	55.5	150,257	133.0
17 GNS/GDP (%).....	20.9	—	23.7	—	28.6	—	30.2	—	30.4	—
18 GNS ² /GDP (%).....	22.4	—	23.4	—	26.1	—	27.9	—	29.4	—
19 GDI/GDP (%).....	21.8	—	23.9	—	28.8	—	31.5	—	36.8	—
20 GNS/GDI (%).....	95.9	—	99.1	—	99.2	—	95.8	—	82.6	—
21 GNS ² /GDI (%).....	102.9	—	97.7	—	90.5	—	88.5	—	80.1	—

Source : National Accounts Division, NESDB

และมาตรการต่าง ๆ อีกครั้งโดยมีจุดมุ่งหมายไปสู่การปรับปรุงอุตสาหกรรม เพื่อให้พึ่งพาตนเองได้มากกว่าที่จะหวังพึ่งแต่ต่างประเทศ ทั้งนี้จะทำให้ต่อเมื่อประชาชนโดยส่วนใหญ่มีรายได้เพียงพอมีเงินทุนเหลือเก็บออมมากขึ้นและมีกำลังซื้อสินค้าอุตสาหกรรมได้มากขึ้น ซึ่งหมายความว่ารัฐบาลและเอกชนควรต้องมองปัญหาและหาทางออกไปในทิศทางเดียวกัน และร่วมมือประสานกันเพื่อมุ่งไปสู่ทิศทางใหม่ โดยมีแนวโน้มนโยบายและมาตรการที่ชัดเจนอันได้แก่

1. มุ่งการพัฒนาที่จะเกิดประโยชน์อย่างยั่งยืน โดยจะต้องเป็นการปรับปรุงส่งเสริมและช่วยเหลือแก่ภาคเศรษฐกิจทุกภาคให้ทั่วถึง มากกว่ามุ่งเน้นแต่ภาคอุตสาหกรรมเท่านั้น การลงทุนที่สำคัญที่ควรทำในปัจจุบันคือการลงทุนในด้านการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและการลงทุนเพื่อการศึกษาในรูปแบบการกระจายการศึกษาไปยังท้องถิ่นให้มากที่สุด ซึ่งจะต้องเป็นการกระจายการศึกษาทุกระดับ มิใช่เพียงระดับประถมหรือมัธยมเท่านั้น นโยบายการกระจายการศึกษาให้ทั่วถึงไม่จำเป็นต้องใช้งบประมาณจำนวนมากมหาศาล แต่ควรใช้มาตรการส่งเสริมและกระตุ้นให้เอกชนเข้าไปเริ่มหรือขยายการลงทุนในการศึกษาทุกระดับกับเพิ่มอำนาจการบริหารจัดการศึกษาแก่โรงเรียน มหาวิทยาลัยต่าง ๆ โดยอิสระมากขึ้น ซึ่งหมายถึงว่ารัฐต้องลดบทบาทในการควบคุมหรือกำหนดมาตรฐานต่าง ๆ ทางการศึกษาโดยหน่วยงานของรัฐลงให้เหลือน้อยที่สุดนั่นเอง

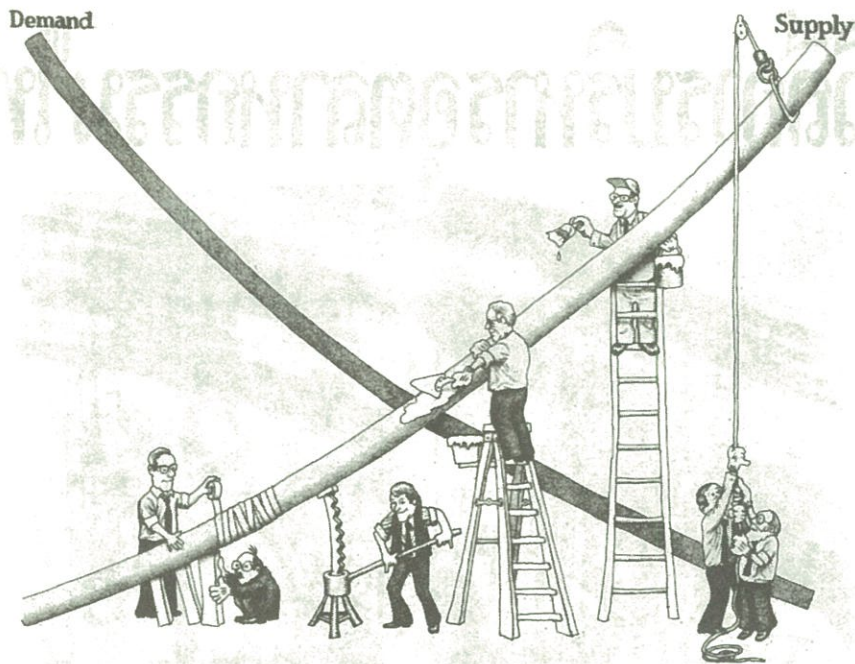
2. ลดการช่วยเหลืออุดหนุนอุตสาหกรรมบางประเภทเพื่อให้พึ่งตนเองและพัฒนาตนเองมากขึ้น และหันมาให้ความช่วยเหลือหรือส่งเสริมอุตสาหกรรมในเรื่องการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมให้มีคุณภาพสูงขึ้น เพื่อให้เกิดการลดต้นทุนการผลิตในระยะต่อไปซึ่งจะทำให้ราคา

สินค้าต่าง ๆ ลดลงได้ เป็นการลดความกดดันในเรื่องค่าครองชีพและก่อให้เกิดการเก็บออมเพิ่มขึ้นในที่สุด

3. ในภาคเอกชนเองนั้น ต้องเพิ่มการวิจัยและพัฒนาและยอมลงทุนในด้านการใช้เทคโนโลยีที่คุ้มค่าในระยะยาว รวมทั้งเพิ่มการลงทุนในด้านการฝึกอบรมพัฒนาบุคลากรเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพทั้งในด้านการผลิต การบริหาร และการตลาดให้มากที่สุด ภาคเอกชนควรมุ่งที่จะลดต้นทุนการผลิตด้วยวิธีการดังกล่าวแม้ว่าในระยะแรกจำเป็นต้องลงทุนมากขึ้นก็ตาม เพราะเป็นทางเดียวที่จะทำให้สินค้ามีคุณภาพสูงขึ้นสามารถแข่งขันได้ในตลาดต่างประเทศและในประเทศ นอกจากนั้นแล้วการพัฒนาคนยังทำให้เกิดผลผลิตสูงขึ้นทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพอีกด้วย

4. ควรส่งเสริม เร่งรัดให้พัฒนาเทคโนโลยีทางการเกษตรเพิ่มขึ้น ในปัจจุบันภาคเกษตรกรรมนอกจากจะมีการเติบโตในอัตราต่ำแล้ว กำลังแรงงานที่อพยพออกจากภาคเกษตรยังเป็นแรงงานที่มีขีดความสามารถจำกัดในการเข้าสู่การผลิตในภาคอุตสาหกรรมอีกด้วย แต่ในทางตรงกันข้ามเกษตรกรส่วนมากนั้นมีพื้นฐานความชำนาญในด้านการเกษตรอยู่แล้ว ดังนั้นหากรัฐหรือเอกชนจะจัดตั้งหน่วยงานช่วยเหลือทั้งในด้านการวิจัยและพัฒนาการเกษตร

หรือให้เงินทุนสนับสนุนเพื่อให้เกษตรกรมีเงินทุนเพียงพอไปปรับปรุงพัฒนาการเกษตรน่าจะถือว่าเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่ง การลงทุนเพื่อการพัฒนาเทคโนโลยีทางการเกษตรควรถือเป็นนโยบายระดับชาติ เพราะจะช่วยให้ประชากรส่วนใหญ่ของประเทศมีรายได้และระดับคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและมีผลต่อไปทำให้เกิดความสามารถในการเก็บออมได้สูงขึ้น ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการลงทุนในระยะต่อไป และทำให้เกษตรกรพึ่งพาตนเองโดยลดความช่วยเหลือจากรัฐบาลได้ในระยะยาว เพราะเราจะเห็นได้ว่าในยุคที่ผ่านมาจนถึงขณะนี้รัฐบาลมิได้มีการวางแผนระยะยาวเพื่อป้องกันปัญหาคุณภาพสินค้าเกษตรหรือราคาสินค้าเกษตรตกต่ำนอกจากจะแก้กันแต่ปัญหาเฉพาะหน้า เช่น วิกฤตตลาดต่างประเทศหรือทุ่มเงินรับซื้อสินค้าเกษตรไว้ชั่วคราวชั่วคราวเท่านั้น ทางที่ถูกแล้วควรมีแผนการที่แน่นอนชัดเจนและควบคุมให้มีการปรับปรุงผลผลิตทาง

การเกษตร ตลอดจนมีการค้นคว้าวิจัยการใช้วัสดุหรือพืชเศรษฐกิจทุกประเภทให้แปรรูปเป็นสินค้าหรือผลผลิตที่มีมูลค่าสูงขึ้น ดังเช่นที่ประเทศพัฒนาแล้วทำอยู่ (โดยใช้วัสดุการเกษตรจากไทย ฯลฯ)

เราไม่ควรลืมว่าประชากรส่วนใหญ่ของประเทศมีพื้นฐานมาจากภาคเกษตรกรรม นอกจากภาคเกษตรแล้วก็คือภาคบริการ ราชการและอุตสาหกรรม คนไทยและแรงงานส่วนใหญ่ไม่มีความรู้ความชำนาญในการอุตสาหกรรม หากจะพัฒนาอุตสาหกรรมต่อไป ก็ควรจะอยู่บนพื้นฐานของอุตสาหกรรมประเภทที่คนส่วนใหญ่มีความชำนาญหรือสามารถพัฒนาไปได้ ผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นนอกจากการพัฒนาจะเป็นการสอดคล้องกับจุดแข็งของประเทศแล้ว นั่นคือจะก่อให้เกิดการมีรายได้เพิ่มขึ้นอย่างทั่วถึง เท่าเทียมกับการเพิ่มทั้งอำนาจซื้อของประชากรส่วนใหญ่ และความสามารถที่จะเก็บออมในระดับประเทศมีมากขึ้น

ด้วย □ ■